

Θόδωρος Μαράκης

Η επαναστατική διάθεση του NAP και η εχθρότητα του προς κάθε τι το ρεφορμιστικό, σοσιαλδημοκρατικό και ομορτοουνιστικό είναι κάτι που προκαλεί εκτίμηση και σεβασμό σε κάθε αγωνιστή του κινήματος. Εκτός απ' αυτό το NAP είναι από τις πιο σημαντικές οργανώσεις της Αριστεράς. Ο ρόλος του είναι καθοριστικός για την πολιτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, της οποίας η δράση στο εργατικό και λαϊκό κίνημα είναι σημαντική παρά τα χαμηλά δημοσκοπικά της ποσοστά. Γι' αυτό και οι αποφάσεις του 4ου Συνεδρίου του NAP μπορούν να επηρεάσουν αποφασιστικά την πορεία συνολικά της Αριστεράς στην Ελλάδα. Με αυτή την έννοια είναι καθήκον να προσπαθήσουμε να συμβάλουμε στο διάλογο για το συνέδριο, ανταποκρινόμενοι και στο κάλεσμα για συζήτηση που απευθύνεται στον επίλογο των θέσεων: «...όλων εκείνων που εμπνέονται και στρατεύονται στην υπόθεση ενός νέου Προγράμματος και Κόμματος Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης...».

Μια δύσκολη συγκυρία

Ένα σημείο στο οποίο αξίζει να σταθούμε στην προσυνεδριακή συζήτηση είναι το θέμα των **Μετώπων** – το καθοριστικής σημασίας θέμα της **ενότητας στη δράση** των οργανώσεων και κομμάτων της Αριστεράς.

Στον επίλογο των θέσεων διαβάζουμε, τη **σωστή διαπίστωση**, ότι «*Η συγκυρία είναι δύσκολη*»!

Στη σελίδα 39 θέση 22, έχουμε μια πιο αναλυτική περιγραφή των συσχετισμών:

«*Η μεγάλη άνοδος της λαϊκής κινητοποίησης έδωσε τη θέση της... σε μια κατάσταση στην οποία κυριαρχεί η υποχώρηση, χωρίς να έχουν σβήσει οι εστίες αντίστασης... χωρίς να έχει αποδεχτεί ο λαός τον ευρωμνημονιακό εφιάλτη ως μέλλον του.*»

»Η εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα χτυπήθηκαν βαριά και βρίσκονται με την πλάτη στον τοίχο, η απογοήτευση κυριαρχεί ακόμα έναντι της πολιτικής αντίστασης και πάλης. Η ήττα όμως δεν είναι ακόμα στρατηγική, καθώς δεν υπάρχει ευρεία συναίνεση σε αυτή την πολιτική ούτε συντριβή του κινήματος και των πρωτοποριών».

Αυτή η ανάλυση μας βρίσκει σύμφωνους! Ακολουθεί δε η επίσης πολύ σωστή διαπίστωση ότι:

«Η σημερινή φάση μπορεί να αποδειχτεί πολύ κρίσιμη για την ανασύνταξη, την ανασυγκρότηση και το μάχιμο πολιτικό, προγραμματικό και θεωρητικό επανεξοπλισμό των δυνάμεων της πρωτοπορίας και του κινήματος. Μέσα στην άμπωτη της υποχώρησης διαμορφώνονται οι νικητές των επόμενων μαχών».

Μέχρις εδώ καλά!

Ενότητα στη δράση

Για να ανασυγκροτηθούν μέσα σ' αυτή τη δύσκολη περίοδο οι δυνάμεις της πρωτοπορίας, όπως προβάλλει το κείμενο των θέσεων, όμως, το πρώτο και αποφασιστικό βήμα είναι η ενότητα στη δράση των οργανώσεων και κομμάτων της Αριστεράς.

Κι αυτό κατ' αρχήν γιατί –και σ' αυτό μάλλον συμφωνούμε– η «πρωτοπορία» σήμερα βρίσκεται κατά κύριο λόγο στις οργανωμένες δυνάμεις της Αριστεράς. Αν θέλουμε επομένως να πετύχουμε τον στόχο της ανασυγκρότησης πρέπει να ξεκινήσουμε από το **ξεπέρασμα της διάσπασης των ξεχωριστών δράσεων, συγκεντρώσεων, κλπ, της Αριστεράς.** Αυτό είναι κάτι που συμβάλλει καθοριστικά στην διατήρηση της υποχώρησης του κινήματος.

Η πρωτοπορία βέβαια δεν είναι κάτι το στατικό και αναλλοίωτο, μέσα από τους αγώνες πάντα ξεχωρίζουν πρωτοπόροι εργάτες και εργάτριες, νέοι και νέες. Αυτοί μπορούν να τραβηχτούν στον πολιτικό αγώνα ωθούμενοι από τις κοινές δράσεις μιας Αριστεράς που έχει **ενωτική προσέγγιση στους αγώνες.** Αντί γι' αυτό βλέπουν μια Αριστερά ανίκανη να συνεννοηθεί μεταξύ της για τα πιο στοιχειώδη και με **εμφυλιοπολεμική συμπεριφορά στα όρια της χειροδικίας** ανάμεσα στις δυνάμεις της, αντί για την αναγκαία συντροφική

κριτική και διάλογο πάνω στις πραγματικές και φυσιολογικές πολιτικές διαφορές. Σαν αποτέλεσμα χιλιάδες παλιοί και νέοι αγωνιστές απλά γυρνούν την πλάτη στην Αριστερά, βλέποντας ότι από πουθενά δεν διαφαίνεται προοπτική.

Διεργασίες

Οι θέσεις στη σελίδα 44 θέση 28 αναδεικνύουν με καθαρότητα τις διεργασίες που αναπτύσσονται στις γραμμές της νεολαίας:

«Σήμερα υπάρχει μια μαζική ζώνη νεολαιίστικου ριζοσπαστισμού ειδικά στα πληβειακά τμήματα της νέας γενιάς και παράλληλα εμφανίζεται μια πλατιά νεολαιίστικη κοινωνικοπολιτική πρωτοπορία, με σημαντικές και διαφορετικές αγωνιστικές εμπειρίες, η οποία **δεν καλύπτεται από τα στρατηγικά αδιέξοδα της ρεφορμιστικής Αριστεράς, αλλά ούτε συστρατεύεται με την αντικαπιταλιστική Αριστερά.** [.....]

Αυτός ο ιδιόμορφος νεολαιίστικος ριζοσπαστισμός είναι ακόμη αδύναμος, χωρίς μόνιμη συγκρότηση και φέρει ακόμα το στίγμα του ρηχού αντιμνημονιακού ρεύματος με αποτέλεσμα να αδυνατεί να οραματιστεί το μέλλον του αλλιώς». [Οι υπογραμμίσεις δικές μας].

Επίσης στη σελίδα 51 θέση 42 διαβάζουμε ότι:

«Πάνω στο πυρακτωμένο έδαφος της κρίσης **συγκροτείται ένα αντιφατικό ρεύμα αντικαπιταλιστικής αναζήτησης**, ιδιαίτερα στη νεολαία, είναι εξαιρετικά εμφανής σήμερα η αναζήτηση μιας νέας πολιτικοποίησης....».

Ωστόσο στη σελίδα 50, θέση 41, οι θέσεις επισημαίνουν ότι:

«Η κρίση και η φθορά του επίσημου πολιτικού σκηνικού εντείνουν τη βαθιά αποστροφή προς τα κόμματα και **ευνοούν το “αντισυστημικό” προσώπιο της ακροδεξιάς...**». [Οι υπογραμμίσεις δικές μας].

Ένα «γιατί» που χρειάζεται απάντηση

Για το γιατί ο νεολαιίστικος ριζοσπαστισμός δε συστρατεύεται με την αντικαπιταλιστική Αριστερά και γιατί η βαθιά αποστροφή ευνοεί το «αντισυστημικό» προσωπείο της ακροδεξιάς, χρειάζεται κάποια απάντηση. Και αυτή έχει να κάνει με την εικόνα που παρουσιάζει μέχρι σήμερα η Αριστερά, μετά τη συνθηκολόγηση του ΣΥΡΙΖΑ, η οποία δεν πείθει!

Είναι ανάγκη αυτή η εικόνα να αλλάξει άμεσα! Πρέπει να είναι καθαρό πλέον ότι οι μέχρι τώρα πολιτικές δεν αποδίδουν, θέλουν δραστική διόρθωση, απαιτούν υπέρβαση!!

Το πρόβλημα παρουσιάστηκε ιδιαίτερα έντονα στις εκλογές του Σεπτέμβρη του 2015 όπου λαϊκές μάζες προτίμησαν την αποχή (43,84%) και το άκυρο-λευκό (2,42%) από την ψήφο στα αριστερά κόμματα κι οργανώσεις.

Ο πιο βασικός λόγος για τον οποίο συμβαίνει αυτό, σήμερα, είναι η άρνηση για συνεργασία, η άρνηση ενός μετώπου δράσης της Αριστεράς.

Είναι φανερό ότι ξεχωριστά ΚΚΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΛΑΕ δεν πείθουν ότι αποτελούν εναλλακτική λύση για να καλύψουν το κενό που άφησε η κωλοτούμπα του ΣΥΡΙΖΑ – το καθένα για διαφορετικούς λόγους. **Όμως αν μπορούσε να υπάρξει συνεργασία μεταξύ τους αυτό θα άλλαζε άρδην την εικόνα.** Κι επειδή το ΚΚΕ δεν πρόκειται με τίποτα να κάνει οποιοδήποτε βήμα σε μια ενωτική κατεύθυνση, ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΛΑΕ από κοινού είναι σε θέση να δημιουργήσουν μια νέα «ποιότητα» δημιουργώντας τον κορμό για κοινή δράση. Κάτι τέτοιο θα προκαλούσε αναταραχή και σημαντικές διεργασίες στη βάση του ΚΚΕ.

Η κατάσταση δεν άλλαξε ούτε πρόκειται να αλλάξει με τις κραυγές του ΚΚΕ για συσπείρωση με το ΚΚΕ και τη Λαϊκή Συμμαχία με τον εαυτό του. Κι από την άλλη, ενώ είναι αλήθεια ότι το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αποζητούν την ενότητα και κάνουν και προτάσεις γι' αυτό, το ζήτημα στο οποίο πρέπει να απαντήσουν είναι γιατί δεν έχει καταφέρει να περπατήσει η πρότασή τους.

Γιατί δεν περπατά η πρόταση του ΝΑΡ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Ενώ σωστά το κείμενο εκτιμά ότι:

«Η συγκυρία είναι δύσκολη», ότι «ο νεολαϊστικός ριζοσπαστισμός είναι αδύναμος... και φέρει το στίγμα του ρηχού αντιμνημονιακού ρεύματος...» ότι «το ρεύμα αντικαπιταλιστικής αναζήτησης είναι αντιφατικό» κλπ,

οι στόχοι που βάζουν οι «θέσεις» για το σήμερα είναι μαξιμαλιστικοί – δεν ανταποκρίνονται καθόλου στη σημερινή πραγματικότητα όπως περιγράφεται πιο πάνω.

Στη σελίδα 80, θέση 61, γράφεται:

«Το υποκείμενο της επαναστατικής τακτικής είναι το Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο.. [...] Γι' αυτό απορρίπτουμε το στενό "αντιμνημονιακό μέτωπο", ...θεωρώντας αναγκαίο το Αντικαπιταλιστικό Εργατικό Μέτωπο».

Πρόκειται για σοβαρό λάθος σύντροφοι!!

Για να φτάσουμε στο ΑΕΜ (αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο) χρειάζεται να **ξεκινήσουμε από την δοσμένη συνείδηση** έτσι όπως είναι σήμερα **κι όπως σωστά την εκτιμάτε** και στη συνέχεια να βοηθήσουμε το εργατικό- λαϊκό κίνημα και τη νεολαία, βήμα-βήμα να αποβάλουν, μέσα από την εμπειρία τους, τις αντιφάσεις που χαρακτηρίζουν τη συνείδησή τους και το «ρηχό αντιμνημονιακό στίγμα», έτσι ώστε να στρατευτούν με την αντικαπιταλιστική Αριστερά!

Σήμερα, που τα μνημόνια για τον ελληνικό καπιταλισμό είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου, η αντιμνημονιακή πάλη και το μέτωπο περιέχουν στην πραγματικότητα μια αντικαπιταλιστική δυναμική – είναι αντίστοιχα με τα συνθήματα του Οκτώβρη του 1917 για Ειρήνη, Γη, Ψωμί και Οκτάωρο!!

Ας μην μπερδεύουμε το στρατηγικό στόχο με την τακτική

Τώρα, σχετικά με τη θέση 62, σελίδα 81, για το:

«Αγωνιστικό Μέτωπο Ρήξης και Ανατροπής Νέο Εργατικό Κίνημα»... «με πυρήνα ένα ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα και τη συμβολή μιας ισχυρής μετωπικής αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς» για «ανατροπή της αντιλαϊκής επίθεσης» για «ήττα και ανατροπή της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και όλου του ευρωμνημονιακού μπλοκ».

Αυτό, στην πραγματικότητα, αποτελεί τη μουσική του μέλλοντος, τον στρατηγικό μας στόχο. **Το θέμα είναι πώς θα φτάσουμε μέχρις εκεί.** Στις «θέσεις» έχουμε στην πραγματικότητα ένα μπέρδεμα της στρατηγικής (του μακροχρόνιου κεντρικού μας στόχου) με την τακτική (των άμεσων βημάτων που θα μας οδηγήσουν σταδιακά στο στρατηγικό στόχο) στις δοσμένες σημερινές συνθήκες.

Από την άλλη πρέπει να αναφέρουμε ότι υπάρχουν μια σειρά θετικά σημεία στο περιεχόμενο του ΑΜΡΑ (αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής) όπως περιγράφεται, στα οποία θα μπορούσαμε να επενδύσουμε:

«Πρώτον, στην αγωνιστική ενότητα των διαφόρων τμημάτων της εργατικής τάξης, ενάντια στην πολυδιάσπαση[...] μέσα από τον κοινό πολιτικό (και συνδικαλιστικό) αγώνα ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου...»

Πολύ σωστά! Όμως αυτό σημαίνει πρώτα απ' όλα ενότητα στη δράση της Αριστεράς!

«Δεύτερον... προώθηση της συμμαχίας της εργατικής τάξης με άλλα κοινωνικά στρώματα...»

Και αυτό σημαίνει, κατ' αρχήν, ενότητα στη δράση της Αριστεράς!

«Τρίτον... αγωνιστικό συντονισμό όλων των μαχόμενων τμημάτων του εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος...»

Και αυτό προϋποθέτει την ενότητα στη δράση της Αριστεράς!

«Τέταρτον... κοινή δράση των μαχόμενων τμημάτων της Αριστεράς στο μαζικό κίνημα και στην πολιτική δράση για την ανάπτυξη του κινήματος. Η ενωτική παρέμβαση, ο δημιουργικός διάλογος και η κριτική προς το συμφέρον του κινήματος, μακριά από τις άγονες αντιπαραθέσεις...»

Πολύ σωστά!

Αλλά, στη συνέχεια, έρχεται η παρακάτω θέση για να τα τινάξει όλα στον αέρα:

**«Θεωρούμε άγονη τη συζήτηση για ενότητα στη βάση του λεγόμενου
“ελάχιστου προγράμματος»!!!**

Δεν είναι δυνατόν!! Σύντροφοι του NAP, χρειάζεται κοινή λογική!! Η συζήτηση για κοινή δράση ανάμεσα σε μια διασπασμένη Αριστερά (η οποία είναι διασπασμένη επειδή έχει σοβαρές, για να μην πούμε θεμελιακές διαφορές ανάμεσά της) δε μπορεί παρά να ξεκινήσει από ένα περιορισμένο κοινό πρόγραμμα!

Δεν συζητάμε για να μπούμε όλοι στον ίδιο πολιτικό φορέα, μιλάμε για να προχωρήσουμε από κοινού σε ενωτικές δράσεις - αυτό προϋποθέτει μια βασική συμφωνία κι όχι μια πλήρη συμφωνία σε ένα ολοκληρωμένο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.

Και πάλι όμως, αν βάλουμε δίπλα -δίπλα το πρόγραμμα της ANΤΑΡΣΥΑ και της ΛΑΕ θα ανακαλύψουμε ότι τα κοινά σημεία ξεπερνούν κατά πολύ το ελάχιστο!! Και όμως, πάλι δεν μπορεί να υπάρξει στοιχειώδης συνεργασία ανάμεσα στη ΛΑΕ και την ANΤΑΡΣΥΑ, ούτε καν στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Ας θυμηθούμε τον Οκτώβρη

Και επειδή είμαστε στο 2017, δηλαδή 100 χρονιά από την επανάσταση του 1917, αξίζει να θυμηθούμε ότι τα Σοβιέτ του Φλεβάρη δεν είχαν ένα πλήρες αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, ούτε καν αυτά του Οκτώβρη. Όμως πήραν την εξουσία, επειδή τον Οκτώβρη στα Σοβιέτ που αποτελούσαν τη μορφή του Ενιαίου Μετώπου στις δοσμένες συνθήκες, η επαναστατική πτέρυγα είχε κατακτήσει την πλειοψηφία (ή αλλιώς την ηγεμονία).

Συμπέρασμα: Χρειαζόμαστε Μέτωπο της Αριστεράς χωρίς επιθετικούς προσδιορισμούς, πάνω στη βάση ενός κοινά αποδεκτά προγράμματος, που δε μπορεί εκ των πραγμάτων να είναι ένα πλήρες επαναστατικό πρόγραμμα. Στόχος της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς σ' αυτό το μέτωπο πρέπει να είναι η πολιτική ηγεμονία - κι αυτή θα την κατακτήσει δίνοντας τη δυνατότητα στην πρωτοπορία του εργατικού, λαϊκού και νεολαϊστικού κινήματος να πεισθεί για το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα μέσα από την εμπειρία του, με υπομονετική

εξήγηση και όχι με επαναστατικές κραυγές!